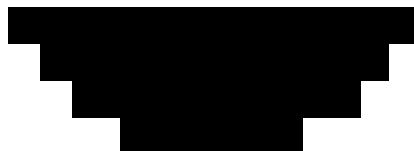

**BURMISTRZ
MIASTA I GMINY
STASZÓW**

Znak: Fn. 310.1.2018.II

Staszów, dnia 23.11.2018r

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Działając na podstawie art. 14c § 1 i § 3, art. 14b, art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r – Ordynacja podatkowa (jednolity tekst Dz. U. z 2018r poz. 800 ze zm.)

p o s t a n a w i a m

uznać za prawidłowe stanowisko wskazane we wniosku z dnia 21.09.2018r o wydanie interpretacji indywidualnej, że po stronie Województwa [REDAKTION] nie powstanie obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości, a w konsekwencji nie powstanie również obowiązek składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania tego podatku.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 21.09.2018r Zarząd Województwa [REDAKTION] zwrócił się o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podatku od nieruchomości.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny i zdarzenie przyszłe.

Województwo [REDAKTION] realizuje projekt „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej - województwo [REDAKTION]”. Cele strategiczne projektu obejmują (w kolejności od celów generalnych do szczegółowych):

- 1) przyspieszenie tempa rozwoju społeczno-gospodarczego Polski Wschodniej w zgodzie z zasadą zrównoważonego rozwoju,
- 2) zapewnienie rozwoju społeczno-gospodarczego Województwa [REDAKTION],
- 3) powiększenie obszaru, gdzie jest możliwy dostęp do Internetu szerokopasmowego,
- 4) zwiększenie ilości mieszkańców województwa, którzy zyskają dostęp do Internetu.

Realizacja projektu obejmuje dwie fazy.

W ramach zakończonej, pierwszej fazy projektu zrealizowany został na terenie województwa [REDAKTION] obiekt w postaci sieci telekomunikacyjnej. Sieć ta, będąca siecią Internetu szerokopasmowego, obejmuje obszar, gdzie do chwili obecnej dostęp do stałych i szybkich łączy

internetowych był mocno utrudniony lub niemożliwy. Sieć telekomunikacyjna została zrealizowana z udziałem dofinansowania ze środków UE.

W ramach projektu przewidziano udzielenie pomocy publicznej, której zgodność ze wspólnym rynkiem potwierdzona została decyzją Komisji Europejskiej z dnia 10 listopada 2011r nr S.A.33441(2011/N), S.A.33440(2011/N), S.A.334439(2011/N), S.A.33438(2011/N), S.A.30851(2011/N).

W ramach obecnie trwającej drugiej fazy realizacji projektu, przy pomocy wybudowanej sieci telekomunikacyjnej, zapewniany jest dostęp szerokopasmowy. Realizacja dostarczania sieci szerokopasmowej następuje za pośrednictwem lokalnych operatorów telekomunikacyjnych zwanych operatorami sieci dostępowych.

Za dostarczenie sieci telekomunikacyjnej, w tym zapewnienie dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej oraz świadczenie z wykorzystaniem powierzonej sieci telekomunikacyjnej usług na rzecz operatorów sieci dostępowych odpowiedzialny był, na podstawie zawartej z Województwem [REDAKTOWANE] umowy o partnerstwie publiczno-prawnym, operator infrastruktury. Podmiot ten, będący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, został wyłoniony w konkurencyjnym postępowaniu z zastosowaniem przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych. W celu realizacji przez operatora infrastruktury wskazanych wyżej obowiązków umowy, została mu udostępniona sieć telekomunikacyjna. Zgodnie z umową o partnerstwie publiczno-prawnym, składniki majątkowe stanowiące własność Województwa [REDAKTOWANE], w szczególności kanałizacja kablowa i łącza światłowodowe, udostępnione zostały na zasadzie dzierżawy. Obecnie umowa o partnerstwie publiczno-prawnym została rozwiązana. Właścicielem i posiadaczem sieci jest Województwo [REDAKTOWANE].

W wyniku zmian dokonanych przez Komisję Europejską decyzją z dnia 21 grudnia 2017r nr C(2017) 9116 w postanowieniach ww. decyzji z dnia 10 listopada 2011r., Województwo [REDAKTOWANE] zamierza w ramach realizacji projektu samodzielnie dostarczać sieć telekomunikacyjną w tym zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej, a także świadczyć usługi na rzecz operatorów sieci dostępowych w wykorzystaniu sieci telekomunikacyjnej. Podstawą Świadczenia usług będą umowy zawarte z operatorami sieci dostępowych, zgodnie z warunkami umowy ramowej zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Województwo zaś, jako publiczny operator infrastruktury, zgodnie z postanowieniami motywu 19 ww. Decyzji KE z 21 grudnia 2017r., „nie będzie angażowało się w obsługę sieci przynoszącą zyski i nie będzie miało możliwości generowania zysków, lecz będzie zobowiązane bilansować dochody i wydatki (...)”.

Należy dodać, że Województwo [REDAKTOWANE] wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 maja 2010r o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017r., poz. 2062 z późn. zm.), na podstawie Uchwały Nr XLII/763/10 Sejmiku Województwa [REDAKTOWANE] z dnia 25 października 2010r. Ponadto Województwo [REDAKTOWANE] uzyskała wpis Prezesa UKE do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie.

Dla tak określonego zdarzenia przyszłego, Województwo [REDAKTOWANE] formułuje pytanie, czy prowadzenie opisanego wyżej działania w zakresie telekomunikacji polegającej na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnej w tym zapewnianiu dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej, a także świadczeniu z wykorzystaniem sieci telekomunikacyjnej usług na rzecz operatorów sieci dostępowych w ramach realizacji projektu Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo [REDAKTOWANE], stanowiącej zadanie własne Województwa [REDAKTOWANE] o charakterze użyteczności publicznej, powoduje powstanie po stronie Województwa [REDAKTOWANE] obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości od budowli zrealizowanej w ramach projektu, a w konsekwencji obowiązku składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania tego podatku.

Stanowisko wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zdarzenia przyszłego.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity.: Dz. U z 2017r., poz. 1785 z późn. zm.), zwaną dalej u.p.i.o.l., opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub objekty budowlane:

- 1) grunty,
- 2) budynki lub ich części,
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Przepisy u.p.i.o.l. zawierają także definicje legalne m.in. takich pojęć, jak:

- 1) budynek, przez który należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach,
- 2) budowla, przez którą należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem,
- 3) grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przez które należy rozumieć grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem gruntów, budynków i budowli wymienionych w art. 1a ust. 2a u.p.i.o.l.,
- 4) działalność gospodarcza, przez którą należy rozumieć działalność, o której mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018r – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646), z wyjątkiem działalności wymienionej w art. 1a ust 2 u.p.i.o.l.

Dodatkowo należy zauważyć, że przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (tekst jedn.: Dz. U. z 2017r., poz. 1332 z późn. zm.) w art. 3 pkt. 3) wymieniają przykładowe rodzaje budowli takie jak: objekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Natomiast art. 3 pkt. 3a) ustawy Prawo budowlane zawiera definicję legalną obiektu liniowego, przez który należy rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Uwzględniając wskazane wyżej definicje, a przy tym pomijając spotykane w orzecznictwie i doktrynie wątpliwości jak należy postrzegać, w kontekście tych definicji, pojęcie sieci telekomunikacyjnej, co mogłoby mieć znaczenie wyłącznie w przypadku, gdyby wątpliwości wzbudzała wartość budowli będąca podstawą opodatkowania (a to nie stanowi przedmiotu niniejszego wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji), stwierdzić należy, iż w przedmiotowym przypadku mamy do czynienia z budowlą chociażby ze względu na fakt, iż w skład sieci telekomunikacyjnej zrealizowanej w ramach projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo [REDAKTOWANE]” wchodzi kanalizacja kablowa.

Jednakże należy zauważyć, że nie każda budowla podlega opodatkowaniu zgodnie z przepisami u.p.i.o.l. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają bowiem jedynie te budowle lub

ich części, które są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Definicja działalności gospodarczej na gruncie przepisów ustawy u.p.i.o.l. odsyła do definicji działalności gospodarczej zawartej w przepisach ustawy Prawo przedsiębiorców. Zgodnie z art. 3 tej ustawy, działalnością gospodarczą jest działalność zarobkowa we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Istotą problemu jest zatem rozstrzygnięcie, czy działalność w zakresie telekomunikacji, którą będzie prowadziło Województwo [REDAKTOWANE], jest działalnością gospodarczą. W powyższym kontekście wskazać przede wszystkim należy, że działalność w zakresie telekomunikacji stanowi, stosownie do treści art. 14 ust. 1 pkt. 15a) ustawy z dnia 5 czerwca 1998r. o samorządzie województwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r., poz. 913 z późn. zm.), zadanie własne Samorządu Województwa [REDAKTOWANE]. Jak wskazuje treść art. 14 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa, zadania te określone są ustawami. W przedmiotowym przypadku zadanie to określa ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, która w art. 3 ust. 1 stanowi, że jednostka samorządu terytorialnego może w celu zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej:

- 1) budować lub eksploatować infrastrukturę telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne oraz nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych,
- 2) dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej,
- 3) świadczyć z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usługi na rzecz:

- a) przedsiębiorców telekomunikacyjnych,

- b) podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt. 1,2,4,5 i 8 ustawy Prawo telekomunikacyjne,

- c) użytkowników końcowych – w zakresie i na warunkach określonych w art. 6 i 7 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Jednocześnie ustawa o wspieraniu rozwoju i sieci telekomunikacyjnych w art. 3 ust. 4 przesądza, że wymienioną wyżej działalność należy zaliczyć do zadań własnych o charakterze użyteczności publicznej jednostki samorządu terytorialnego.

Jak wskazuje się w doktrynie, przepisy samorządowe dywersyfikują dwie płaszczyzny aktywności jednostek samorządu terytorialnego: realizowaną w sferze użyteczności publicznej oraz wykraczającą poza sferę użyteczności publicznej, jednocześnie reglamentując możliwości podejmowania i prowadzenia działalności poza strefą użyteczności publicznej przez oznaczenie dopuszczalnego jej zakresu oraz form, w których jest ona prowadzona. Ograniczenie przez ustawodawcę możliwości prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostki samorządu terytorialnego poza strefą użyteczności publicznej nie jest przypadkowe. Jeśli bowiem dotyczy tylko działalności poza strefą użyteczności publicznej, to znaczy, że tylko aktywność w tej sferze uznana może być za działalność gospodarczą. Jak wskazuje się w doktrynie, prowokuje to tezę, w myśl której „aktywność wykonywana w sferze użyteczności publicznej pozbawiona jest charakteru gospodarczego, gdyż jej celem nie jest to działalność gospodarcza. Odpowiednio, jako działalność gospodarczą traktowano aktywność wykonywaną poza strefą użyteczności publicznej przyjmując, że skoro nie jest to działalność zorientowana na wykonywania zadań własnych to jest wykonywana w celu komercyjnym (w celu osiągnięcia zysku)”.

Odnosić także należy poglądy krytykujące wskazaną wyżej tezę jako zbyt uproszczoną.

W argumentacji podnosi się, że żadna z ustaw samorządowych nie stanowi *expressis verbis*, że pojęcie działalności należy łączyć wyłącznie z działalnością jednostek samorządu terytorialnego poza strefą użyteczności publicznej. Zwolennicy tego poglądu podkreślają również, że fakt, iż jednostki samorządu terytorialnego muszą wykonywać swoją działalność w celu zaspokajania potrzeb wspólnoty samorządowej nie wyklucza wcale możliwości równoczesnego prowadzenia tej działalności w celu zarobkowym, co jest główną cechą konstytuującą działalność gospodarczą.

W konsekwencji wskazują na konieczność indywidualnego zbadania każdego przypadku prowadzenia działalności przez jednostki samorządu terytorialnego, zarówno w sferze użyteczności publicznej jak i poza tą strefą, pod kątem wystąpienia każdej z cech konstytuujących działalność gospodarczą określonych przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W odniesieniu do przypadku objętego niniejszym wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego, ustawodawca dał wyraz pierwszemu z prezentowanych wyżej podejść do kwestii oceny charakteru działalności prowadzonej przez jednostki samorządu terytorialnego, przesądając jednocześnie, że działalność jednostek samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji, określona w art. 3 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, będąca działalnością w sferze użyteczności publicznej, nie stanowi działalności gospodarczej. Wniosek taki wynika expressis verbis z treści art. 5 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, który stanowi, że:

Działalność, o której mowa w art. 3 ust.1, niebędąca działalnością gospodarczą, wykonuje się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004r. - Prawo telekomunikacyjne, z tym że prowadzenie tej działalności przez jednostkę samorządu terytorialnego, także w formie niewyodrębnionej w ramach jej osobowości prawnej, jak również w formie porozumienia, związku lub stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego, fundacji, której fundatorem jest jednostka samorządu terytorialnego, porozumienia komunalnego, spółki kapitałowej lub spółdzielni z udziałem jednostki samorządu terytorialnego, wymaga uzyskania wpisu do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji.

Należy zauważyć, że takie podejście ustawodawcy do oceny charakteru prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego działalności w zakresie telekomunikacji nie jest przypadkowe. Znajduje ono konsekwentne odzwierciedlenie w przepisach innych ustaw. Wskazać tu przede wszystkim trzeba na przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004r Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn.: Dz. U. z 2017r., poz. 1907 z późn. zm.), które dokonują wyraźnego rozróżnienia pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi prowadzącymi działalność gospodarczą oraz jednostkami samorządu terytorialnego wykonującymi działalność w zakresie telekomunikacji, która działalnością gospodarczą nie jest.

Odzwierciedleniem tego stanu rzeczy jest przewidzenie przez ustawodawcę w art. 10 ust. 1 i ust. 1a ustawy Prawo telekomunikacyjne odrębnych rejestrów: jednego dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzących działalność telekomunikacyjną będącą działalnością gospodarczą i drugiego, w którym ujmowane są jednostki samorządu terytorialnego wykonujące działalność w zakresie telekomunikacji, niebędącą działalnością gospodarczą.

W konsekwencji powyższego należy zauważyć, że bezprzedmiotowe jest w tej sytuacji odnoszenie działalności jednostki samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji do ogólnej definicji działalności gospodarczej zawartej w przepisach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i poszukiwanie w jakim zakresie działalność ta spełnia konstytutywne cechy działalności gospodarczej określone w tych przepisach, gdyż wyklucza to jednoznacznie treść cytowanego art. 5 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż przedstawiony wyżej pogląd znajduje swoje potwierdzenie również w orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 13 kwietnia 2016r (sygn. akt I SA/Wr 2001/15) Sąd ten stwierdza, że „ Kwestię prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostkę samorządu terytorialnego w zakresie określonym w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t. przesądza przepis art. 5 tej ustawy przyjmując w istocie, że działalność o której mowa w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t., wykonywana przez jednostkę samorządu terytorialnego, nie jest działalnością gospodarczą („działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, niebędąca działalnością gospodarczą, wykonuje się zgodnie z przepisami (...)”. Jak dalej stwierdza sąd w powoływanym wyroku:”Z uwagi na powyższą ocenę należało stwierdzić, że „A” nieprawidłowo przyjął w zaskarżonej interpretacji indywidualnej, że w zakresie zapewnienia dostępu do sieci szerokopasmowej i innych działań wskazanych w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t., Województwo (...) prowadzi działalność gospodarczą. Uznanie, że działania jednostki samorządu terytorialnego wskazane w powołanym art. 3 ust. 1 nie stanowią działalności gospodarczej, przesądzone zostało w ustawie (u.w.r.u.s.t.), a zatem bezprzedmiotowe jest poszukiwanie cech tej działalności i odnoszenie do ogólnej definicji działalności gospodarczej przewidzianej w ustawie z dnia 2 lipca 2004r. O swobodzie działalności gospodarczej (wcześniej powołanej)”. Tożsamy pogląd Wojewódzki Sąd Administracyjny prezentował również w pozostałych przypadkach

wydanych przez gminy interpretacjach podatkowych, uchylając zaskarżone interpretacje indywidualne podchodzące w odmienny sposób do oceny prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego działalności w zakresie telekomunikacji. Wskazać tu należy na wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu:

- 1) z dnia 2 czerwca 2016r. sygn. I SA/Wr 72/16,
- 2) z dnia 2 czerwca 2016r sygn. I SA/Wr 80/16,
- 3) z dnia 19 maja 2016r. sygn. I SA/Wr 53/16,
- 4) z dnia 13 maja 2016r. sygn. I SA/Wr 34/16,
- 5) z dnia 13 maja 2016r. sygn. I SA/Wr 74/16,
- 6) z dnia 13 maja 2016r. sygn. I Sa/Wr 75/16,
- 7) z dnia 29 kwietnia 2016r. sygn. I SA/Wr 33/16,
- 8) z dnia 29 kwietnia 2016r. sygn. I SA/Wr 54/16,
- 9) z dnia 29 kwietnia 2016r. sygn. I SA/Wr 100/16,
- 10) z dnia 29 kwietnia 2016r. sygn. I SA/Wr 101/16,
- 11) z dnia 28 kwietnia 2016r. sygn. I SA/Wr 99/16,
- 12) z dnia 13 kwietnia 2016r. sygn. I SA/Wr 32/16,
- 13) z dnia 4 kwietnia 2016r. Sygn. I SA/Wr 27/16.

Warto również podkreślić, że konsekwentnie prezentowane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w powoływanych wyżej orzeczeniach stanowisko co do tego, że działalność jednostek samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji nie stanowi działalności gospodarczej znalazło również akceptację w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 stycznia 2017r (sygn. akt II FSK 2818/16).

W ostatnim czasie, stanowisko to podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 16 maja 2018r. (sygn. akt I SA/lu 178/18).

W konsekwencji powyższego przyjąć należy, że w opisanym w niniejszym wniosku działalność, którą podejmuje Województwo ██████████, mieszcząca się w granicach określonych przepisem art. 3 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, nie stanowi działalności gospodarczej. W związku z tym budowla zrealizowana w ramach projektu „Sieci Szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo ██████████” nie jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej, bowiem nie znajduje się ona w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, a w konsekwencji nie podlega opodatkowaniu zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.i.o.l.

Oznacza to, że po stronie Województwa ██████████ nie powstanie obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości, a w konsekwencji nie powstanie również obowiązek składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania tego podatku.

W świetle obowiązującego stanu prawnego przedstawionego przez Wnioskodawcę stanowisko jest prawidłowe.

W odniesieniu do podatku od nieruchomości, zasady wymiaru, przedmiotu i podmiotu opodatkowania regulują przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991r o podatkach i opłatach lokalnych¹⁾ (tekst jednolity Dz. U z 2018r., poz. 1445 ze zm.) zwaną dalej u.p.i.o.l. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 3 u.p.i.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponadto jak stanowi art. 1a ust. 1 pkt. 3 u.p.i.o.l. grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej to grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą.

Działalność Województwa ██████████ w zakresie telekomunikacji będzie wykonywana na podstawie ustawy z dnia 7 maja 2010r o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn: Dz. U. z 2017r., poz. 2062 z późn. zm.) zwaną dalej u.w.r.u.i.s.t. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 1 przedmiotowej ustawy siecią szerokopasmową jest sieć telekomunikacyjną służącą do

zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu. Dostęp określa się jako szerokopasmowy, jeżeli wydajność łącza nie jest czynnikiem ograniczającym możliwość uruchomienia aplikacji dostępnych w sieci. Literalne brzmienie art. 3 ust. 1 u.w.r.u.i.s.t. stanowi, iż jednostka samorządu terytorialnego może w celu zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej:

- 1) budować lub eksploatować infrastrukturę telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne oraz nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych;
- 2) dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej;
- 3) świadczyć, z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usługi na rzecz:
  - a) przedsiębiorców telekomunikacyjnych,
  - b) podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt. 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,
  - c) użytkowników końcowych - w zakresie i na warunkach określonych w art. 6 i 7.

Działalność telekomunikacyjna, o której mowa w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.i.s.t., niebędąca działalnością gospodarczą, prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego, także w formie niewyodrębnionej w ramach jej osobowości prawnej, jak również w formie porozumienia, związku lub stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego, porozumienia komunalnego, spółki kapitałowej lub spółdzielni z udziałem jednostki samorządu terytorialnego wymaga uzyskania wpisu do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji.

Województwo ██████████ uzyskało wpis Prezesa UKE do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji. Powyższa działalność należy do zadań własnych o charakterze użyteczności publicznej jednostki samorządu terytorialnego i nie stanowi działalności gospodarczej.

Powyższe znajduje odzwierciedlenie a zarazem potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 16 maja 2018 roku (sygn. I SA/Lu 178/18) stwierdzono, iż kwestię prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostkę samorządu terytorialnego w zakresie określonym w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.i.s.t. przesądza przepis art. 5 w/w ustawy. Zdaniem sądu „Dla przedstawionej oceny nie ma znaczenia to, że zapewnienie przez Województwo dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej miało się odbywać za pośrednictwem operatorów sieci dostępowych (dierzawców elementów sieci), bowiem przepis ten określa zasadnicze rodzaje działań jednostki samorządu terytorialnego w sektorze telekomunikacyjnym, przy czym te rodzaje działalności może realizować sama czyli bezpośrednio jak i je udostępniać przedsiębiorcom i innym dysponentom. Przepis zezwala jednostkom samorządu terytorialnego także na bezpośrednie wykonywanie działalności w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych dla użytkowników końcowych. Z kolei z art. 5 u.w.r.u.s.t. wynikają różnego rodzaju formy organizacyjno-prawne działalności (...) z tym tylko zastrzeżeniem, że wszystkie te przypadki wymagają uzyskania wpisu do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji. To, że art. 5 u.w.r.u.s.t. ma zastosowanie do art. 3 ust. 1 tej ustawy wynika ze wskazania w nim na art. 3 ust. 1 i stwierdzenie, że działalność tę wykonuje się zgodnie z przepisami ustawy – Prawo telekomunikacyjne, co dotyczy tak bezpośredniej, jak i pośrednich form działalności”. Jak dalej stwierdza sąd w powołanym wyroku nie sposób się zgodzić z zaproponowaną przez organ interpretacją przepisu art. 5 powyższej ustawy. Zdaniem organu „Gdy jednostka samorządu terytorialnego wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji nie w ramach działalności gospodarczej, to obowiązują ją zasady określone w ustawie Prawo Telekomunikacyjne”. Analogiczny pogląd poparł między innymi także Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 13 kwietnia 2016r sygn. I SA/Wr 2001/15. W ocenie sądu „Kwestię prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostkę samorządu terytorialnego w zakresie określonym w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t. przesądza przepis art. 5 tej ustawy przyjmując w istocie, że działalność o której mowa w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t., wykonywana przez jednostkę samorządu terytorialnego, nie jest działalnością gospodarczą.

We wspomnianym powyżej wyroku sąd uznał, iż „Z uwagi na powyższą ocenę należało stwierdzić, że "A" nieprawidłowo przyjął w zaskarżonej interpretacji indywidualnej, że w zakresie zapewnienia dostępu do sieci szerokopasmowej i innych działań wskazanych w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t., Województwo [...] prowadzi działalność gospodarczą. Uznanie, że działania jednostki samorządu terytorialnego wskazane w powołanym art. 3 ust. 1 nie stanowią działalności gospodarczej, przesądzone zostało w ustawie (u.w.r.u.s.t.)”.

Reasumując powyższe działalność mieszcząca się w granicach określonych przepisem art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t., nie stanowi działalności gospodarczej. Oznacza to, że po stronie Województwa [redacted] nie powstanie obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości, a w konsekwencji nie powstanie również obowiązek składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania tego podatku.

Pouczenie:

1. Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę.
2. Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą, stwierdzeniem jej wygaśnięcia lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.
3. Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Urzędu Miasta i Gminy w Staszowie.
4. Na niniejszą interpretację wnioskodawcy przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację do usunięcia naruszenia prawa. Wezwanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym Wnioskodawca dowiedział się lub mógł dowiedzieć się o wydaniu interpretacji. Termin do wniesienia skargi wynosi 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a w przypadku nie udzielenia odpowiedzi – 60 dni od dnia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

Otrzymują:

1 x adresat

1 x a(a)

BURMISTRZ

mgr Leszek Kopec

Osoba prowadząca sprawę:

Anna Kwasek

tel. 15 864- 83-37